

i no *assetjar*) significa 'situar': «--- Santa Maria de Montserrat, e és loc fort salvatge e agrest e entre grans muntanyes e ferres *assetiat* ---», Desclot (§ 159, *NCl v*, 73.13), id. o bé entre això i «posar-se, asseure's»: «--- *assetiat* per manera que posqués ésser tocat abtament» Bna., 1401 (CaCandi, *MiscHrCat.* II, 204), en JRoig, sentit semblant, i aquí el vers ens assegura que hi ha i no j: «al monestir / venc per oir / lo sant ofici: / un crucifici / de fust obrat, / *assitiat* / en la paret, / quant fon en dret, / visiblement / lo cap movent, / lo saludà», JRoig (*Spill*, 5700)

Potser no es pot precisar ben bé, però almenys des del S. xv, està ben assegurat en català el significat 'posar setge', no sense vacil·lació en la vocal, encara que en aquest sentit, es tendeix des del principi a establir la forma *assitiar*, més aviat que *asset-* o *sit-*: «la ciutat --- tenia *asetada* lo Rey de nègres --- que tenien *assitiada* ---», *Vida de Sant Julià*, mall a. 1462 (publicat per Aguiló, *Eximplus* II, 320); «Babilònia --- Semíramis --- anà *asitiar* la dita ciutat ---», Galba (*Tirant*, 20 Riq, 866 5, en temps en què a penes es construïa *anar* + inf. intercalant-hi una *a*, per tant és poc probable que es tracti d'una forma *sitiar* amb *a*, com s'ha imprès); *assitiar* ross., a. 1597 (RLR LVII, 478) A l'Alguer *assetiar*, per influència de l'it *assetare*, ha pres el sentit de 'arreglar' (Ciuffo, en BCEC 1907, citat a propòsit de *atuat* i *arremonir*).

Cap a Aragó sembla que *assitiar* ja s'usava en el sentit d'*assetjar*' en el S. XII o no gaire més tard: «quando rex apresit Mechineza et *assitiavit* ad Fraga» 30 en la carta de població d'Artasona (prop de Graus i Barbastre) a. 1134 (p. p. MPallarès, *BoHrGgr. del B Aragón* I, 148, no sé si en còpia gaire posterior o original): notem, però, que la manca de *ad* davant el nom de Mequinensa, indica que la de Fraga és signe 35 de locatiu i no pas d'acusatiu, i per tant el mot llavors es devia usar intransitivament amb el sentit d'*establir-se* un exèrcit enemic al peu de les muralles d'una població per atacar-la', des del qual es passaria a la construcció que hem exemplificat en Jaume I i el Cerimoniós, i finalment a la moderna; altres exs. aragonesos DECH v, 268a1ss. Tanmateix tenim un cas clar de *setiar* per 'assetjar' en el cat. occitanjant de Cerverí de Girona, en un poema datable de 1282. «val mais que clausura [recinte fortificat] / a ciutat *setiada* / 45 dona en ben far usada» (108/107.44).

De més a més, amb aquest significat tenim un exemple d'una forma en *-er* paral·lela a formacions com *entebeur*, *enriqueur*, *assolir*, *entremalut* al costat de *entebiar*, *enriqueur*, *assoliar*, *entremaliat* etc. «la qual ciutat fo *aseteida* per un rey qui avia .nom Àtila», *VidesR*, 152v2, n. 125 (ms. P, però *actuada* B, trad *obideret*). La forma *sitiar*, cast., la trobem també en cat en els segles baixos: *sitiar*, *sitiada cosa*, *DTO* 1647 i en el Pseudo-Boades (*DAG*) i Belv., *Lab Assitiador* 55 [*DTO* 1670]; *assitiament* (Lacav.). *Dessettat* En la Hist. dels Reis de Bretanya, S. xvi, i en Pere Martines, S. xv (cites d'*AlcM*) s'ha de llegir *setiament* 'situació', *setiar* 'col·locar', no pas *setj-* (en el Gènesis de Serra, c. 1450, *setjar* 'assitiar' deu estar ben llegit).

Situat, cultisme pur, de *situare*, derivat en baix llatí de *situs*, -us: «Castell *situat* en la confina ---» ross., a. 1322 (*InuLC*); les nostres bombardes, en los murs *situades* ---» 1472 (JnEsteve, *LiEleg*, k-5-d); «mas appellat Mas Boxader, ço és lo casal de dit mas, rònech y desabitat, *scituat* en lo veynat de dellà» a 1560, Capbreu de Tregurà (Amigó-Pascual, *Top de Vllalonga*, vall de Camprodon, n.º 1370); «prova s esta regla per moltes constitutions de Cat, *situades* de baix lo títol de celebrar Corts», Ll. de Peguera († 1610), *Pràctica de Corts* (Bna 1632), p. 18 14; Lacav etc.

Situació [Lacav.]; en acc de filosofia històrica 'acció de situar intel·lectualment o definir ideològicament el pensament, d'una escola filosòfica etc.', Coromines, *Vida Austeri*, IV, § 2, p. 244 i abans. *Situal* Rars *assituar*, -ament, -ació En Llull *situaments* apareix un cop com a variant de *assituaments* (*Arbre de Sci* III, 226n.).

1 En dubto, perquè ho publicà a Madrid (RFE IV, 1917, 281) i perquè el que registra el *DAG* (les cèdules del qual ell ordenava a la S. F de l'IEC) porta *deixar al siti*, però Aguiló era mallorquí, i aquesta és la forma en què la locució 'usa a Mall. — 2 I diu que també allà la «pila baixa de carbó» seria *sibau* (§ 644): no deu ser err. tip. per *-bau*; potser encruentament amb *bau* per *BALÇ*? o amb *BALB*? Però és més fàcil relligar-lo (comptant amb mossarabisme) amb l'ibero basc *sutegi* (veg. *SÚTIA*) o millor amb l'enigmàtic *XIBIU/sibiu* — 3 El copista, de fi segle XIV, ho canvià en *asetuar*, inacceptable segons les síl·labes del vers, si bé indica que en el seu temps la forma simple tendia a ser reemplaçada per una de menys primitiva. Vegeu més documentació d'aquesta, infra, en els derivats. — 4 A la Vall d'Aran el plat de menjar s'anomena *sètta* a la part central (Gausac, Montcorbau), com que a la part alta diuen *síéta* (Gessa, Tredòs) vaig interpretar-ho com una adaptació del fr *assiette* en el *Vocab Ar.* (p. 105) deguda al sentiment occità que al francès *ie* correspon è en llengua d'oc. Jaberg en una carta que conserva de 1937, afegeix més dades i consideracions al seu estudi, a propòsit de l'article de la meua tesi. Cal rectificar o admetre que en la creació del mot ar. col·laborés amb l'oc. *asset(ia)ar* el fr. *assiette* (que al capdavant és també derivat de la mateixa arrel). — 5 Del català ha de ser manlleu el campid *sétiu* 'gust', 'regust' («geschmack»), *assetiàj* «asset-tare, accommodare» (MLWagner, *BhZRPb* LVII, 59), per més que hi hagi alguna influència de l'it. *sito* 'gust d'estantís'. Altrament no han deixat d'existir en català alguns inicis de tal evolució semàntica: «*situat*: pan que empieza a secarse» a la Vall d'Àneu (C. Pol, p. 26).

SETI, del mateix origen incert que l'oc ant. *satim* el fr *satim*, el port *setim* i l'it. *setino*; les aparences són d'un derivat italià de *seta* 'seda', i encara que la història del mot en les quatre llengües condueix a dubtar-ne, és improbable que puguin venir de l'àrab 60 *zāitūni* d'on ve l'antic *ATZEITUNI*, i més versem-